

POD PETRIČKOM

Franci Kindlhofer

V imenu Zbora za republiko, posebno pa v imenu svojih sotrpinov s Petrička se iskreno zahvaljujem vsem, ki ste se trudili, da smo lahko danes priče odkritju tega spominskega znamenja. Opazovalce bo spominjalo na tiste ne-lepe čase po koncu okupacije, ko je osvobodjena Evropa praznovala novi začetek po padcu nacističnega jarma, pri nas, v Sloveniji, pa trpljenja še ni bilo konec.

V knjigi mojih spominov, za katero upam, da mi jo bo še uspelo dokončati, ima prvo poglavje naslov: Dan, ko je prišel črni avto. Mama Zalika je ravno pripravljala za sebe in za nas, tri otroke, kosilo, našo najljubšo jed – cesarski praženec. Kosila nismo mogli pojesti do konca, ker se je na dvorišču pred našo hišo na Hudinji ustavil črn avto. Mama je morala na hitro spraviti skupaj nekaj najnужnejših stvari in avto je krenil z nami in dvema spremljevalcema proti mestu. Ravno tukaj nekje se je ta avto ustavil. Nikjer ni bilo žive duše. Sestro in brata, ki sta bila stara devet in šest let, so posadili tukaj v travo. Nakar so mene iztrgali mami iz rok, imel sem komaj dve leti in pol, in me porinili na tla med sestro in brata. Avto z mamo je odpeljal in nismo je nikoli več videli. Po nekaj minutah sta prišla po cesti navzdol neka ženska in stražar s puško na rami, ki sta nas odvedla tja gor, k Petričku.

O tem, kaj vse se je na Petričku dogajalo, iz lastnih doživetij ne morem govoriti, hvala Bogu sem bil takrat premajhen. Zato je za vse nas izredno dragocena knjiga že rajnkega Ivana Otta, ki je kot enajstletni otrok prestal vso kalvarijo od Vetrinjskega polja do Teharij in Petrička in jo podrobno opisal.

Tragika otrok s Petrička je bila v tem, da so skoraj vsi izgubili starše po končani sovražni

okupaciji. Namreč, Petriček je bil le vrh ledenegore z imenom Teharje. Tam je bilo težišče vseh zločinov in tam se je dogajala tista velika slovenska tragedija ubijanja tisočev nedolžnih ljudi brez vsake obsodbe. Gotovo se marsikdo danes vpraša, kako je bilo to mogoče, je kdo za te zločine odgovarjal, se ve, kdo je bil krivec in je bil kdo kdaj obsojen? To je vprašanje vseh vprašanj, na katero bi rad danes vsaj delno odgovoril. Krivec je znan in zločinci tudi. Krivec je KPJ z vodjem Josipom Brozom Titom na čelu in vsemi njegovimi pomagači, ki so v času okupacije, ko bi narod najbolj potreboval notranji mir, zanetili komunistično revolucijo. Po odhodu okupatorja so pa uvedli diktaturo.

Naš največji romanist Niko Košir s Poljšice pri Gorjah, ki je bil 555 dni partizan in je vkorakal s svojo četo leta 1945 v od okupatorja že zapuščeno Ljubljano, je v svojih spominih zapisal: »Počutil sem se kot novi okupator.«

Pa še nekaj mi je te dni težko leglo na dušo. Mi, otroci s Petrička, žrtve komunističnega prevzema oblasti leta 1945, smo se zbrali tukaj ob cesti, v zelo skromnih okoliščinah. V soboto bodo pa otroci, ki so bili žrtve nacistov, ravno tako kot mi brez vsake krivde ali zasluga za kar koli, praznovali na najvišji ravni v celjskem Narodnem domu s predsednico države, ki vedno zatrjuje, da je predsednica vseh Slovenk in Slovencev. In za nameček, da bo vse bolj revolucionarno obarvano, bo slavnostni govornik zadnji sekretar ZKS Milan Kučan. Vse navzoče vprašam, a ni bila tukaj zamujena priložnost, da bi že enkrat pričeli obujati žalostne spomine z roko v roki in skupaj stopiti na pot medsebojnega razumevanja? Kako bo razdvojeni narod kluboval velikim izzivom, ki so pred njim? ■